

8. DE ZAAK VERWOERD

“Gak, gangh, uuk, gie-iek-giek” Ver weg en hoog in de lucht klonk vaag het muzikale gegak van grauwe ganzen. En ver weg, hoog boven de polder achter de snelweg, in die Hollandse lucht met zijn geweldige wolkenpartijen, zag je kleine stipjes in V-formatie deze kant opkomen.

Verwoerd zat in een hutje langs een perceel geploegd land. Daar hadden een week eerder nog bieten gestaan. Na het rooien waren over heel het perceel stukgesneden bieten blijven liggen en het had niet lang geduurd eer de ganzen deze gedekte tafel hadden gevonden. Gisteravond waren ze al vroeg gekomen had Blok gezegd en tegen zeven uur, een half uur voor zonsondergang, waren ze allemaal weer op de wieken gegaan.

Dus waren ze rond vijf uur gaan zitten. Verwoerd zat het dichtst tegen de weg aan, dan een zestig meter verder Blok, samen met Leense en zijn hondje, terwijl Steven in de schuin tegenover liggende hoek van het perceel in een hutje was gekropen. Die had wel een dertig lokganzen staan. Bij Blok stonden er een stuk of twintig, terwijl Verwoerd het er bij zes had gelaten. Dat vond 't ie genoeg. Trouwens, hij had thuis gewoonweg geen ruimte om er meer op te bergen. En als hij er wat ganzen mee kon lokken en er een paar van kon schieten, dan had hij al een beste avond, vond hij.

Weer klonk het geluid, nu dichterbij. Een vlucht van twintig ganzen vloog hoog over Steven heen, riepen weer, vlogen door en kwamen in een grote boog terug. Ze vlogen nu lager, achter Verwoerd langs, maakten weer een bocht en daalden in een schuine vlucht, over de hut van Blok heen. Een gans stopte in de lucht, sloeg naar achteren en viel naar beneden. Toen pas klonk het schot. De vlucht ganzen viel in verwarring uiteen en er klonk nog een schot. Eén van de ganzen sloeg zijn kop achterover en plofte met klapperende vleugels op het land.

“Toe maar!” riep Leense tegen zijn hondje.

De kleine Springer rende naar de gans, greep het al dode dier bij de nek-schouderpartij in de bek en sleepte de gans naar zijn baas. Het was een mooi apport en een heel werk voor een hondje van die afmetingen.

Blok was trots: de eerste twee schoten van die avond en gelijk al een doublet. In de andere hoek werd ook geschoten. Een gans viel uit de lucht.

Dan was het even stil en klonk er weer geroep van ganzen, maar dit keer was het een ander geluid. Vanaf de linkerkant kwamen zes Canadese ganzen in formatie op tien meter hoogte bij Verwoerd voorlangs. Hij schouderde, gaf een klein beetje voor en schoot. Een gans maakte zich los uit de formatie en ging in schuine baan naar de grond. De andere ganzen namen hoogte en vlogen bij Steven over. Die schoot ook een doublet.

Intussen was Leense naar de gans gelopen die Verwoerd had geschoten. Deze ganzen waren te zwaar voor het hondje.

Elke keer opnieuw kwamen er ganzen, overwegende grauwe, ook wat Canadese, wat nijlgansen en zelfs nog een enkele brandgans die hier was blijven hangen. Blok had er zestien geschoten, Steven had er dertien en Verwoerd zes. Het was een mooi resultaat. Het liep tegen zonsondergang en de lucht kleurde als in de mooiste schilderijen van de beste oud Hollandse meesters. Verwoerd genoot.

Toen appte Blok: "We gaan stoppen. 't Is mooi geweest."

Ze zouden nog een uur door mogen gaan, maar het was genoeg. Het was goed zo. Bij de schuur legden ze het tableau uit, terwijl Blok koffie zette. Verwoerd had bolussen meegenomen en hierna namen ze nog een alcoholvrij biertje en werd het tableau verdeeld. Verwoerd nam er acht mee. Ze wilden er dit keer grilworst van proberen te maken. De spullen had hij al in huis.

"Mooie avond, jongens", zei Blok, "over een paar dagen weer als er trek is?"

Leense en Steven knikten. Verwoerd zei: "Dan kan ik niet, jongens. Moet ik een paar dagen weg."

Een paar dagen later zat Verwoerd in de auto en keek voor zich uit: hij wist het niet meer. Moest hij nu naar links of was het toch naar rechts?

Gisteren was hij via Luik, Sprimont en Aywaille en verder door het dal van de Amblève gereden, op weg naar zijn bestemming.

Het was een plezierig ritje geweest en onderweg was hij nog gestopt in de buurt van Stoumont, bij een oude watermolen die in het verleden was omgebouwd tot Bed and Breakfast. En desgewenst kon je er 's avonds ook met de familie mee-eten. Hij was er met zijn vrouw een paar dagen geweest. Het was er gezellig en de omgeving was mooi; een paar kilometer verderop lag een prachtig kasteel. Wild zat er ook voldoende. Reeën liepen in de bossen rond de oude watermolen en een aantal kilometers verderop huisde roodwild. De eigenaar van de B&B had uitgelegd waar ze precies moesten zijn. Ze hadden het plekje gevonden. Een open stukje in de struiken langs de kant van de weg, waardoor je aan de andere kant van het dal, best ver weg, de herten kon zien.

Op de weiden langs de bosrand aan de overkant, liep inderdaad wat kaalwild... Verwoerd moest denken aan het revier waar hij tijdens de bronst mocht fotograferen en aan het schitterende plaatshert, wat daar al jaren de dienst uitmaakte. Hij had er prachtige foto's gemaakt. Het hert staand in de hei, de kop hoog, de nek gestrekt en met zware stangen die tot ver op de rug kwamen: zwaar burlend. Dat was wel een ander decor dan daar in dat dal in de Ardennen...

Maar het mooiste van het verblijf was toch wel, toen ze bij vertrek uit de oude watermolen naar een volgend verblijf reden. Op een gegeven moment waren ze een brug over de Amblève overgestoken en daar, aan de andere kant van de rivier, verrees uit de lage grondnevel die tussen de heuvels hing en in al zijn grootsheid, dat prachtige kasteel.

Verwoerd was verder gereden, op weg naar Luxemburg. Hij was er uitgenodigd door de Nederlandse enclave aldaar.

Het was begonnen met een vreemd telefoontje en de beller had Verwoerd ervan moeten overtuigen dat hij niets raars in de zin had. Hij legde uit dat hij contact opnam namens een groep Nederlander aldaar, waarvan de leden zich inzetten voor onderlinge contacten, leuke dingen en één keer per jaar een soort van Poolse landdag, maar steeds met een thema.